

РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ
МИНИСТЕРСТВО НА ФИНАНСИТЕ

Изх. № 11-03-65

София, 05.05.2026 г.

КОНСТИТУЦИОНЕН СЪД

Бх. № 260 - К 1

Дата 08.05.2026 г.

ДО
КОНСТИТУЦИОННИЯ СЪД
НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ

СТ А Н О В И Щ Е

ОТ ГЕОРГИ КЛИСУРСКИ - МИНИСТЪР НА ФИНАНСИТЕ

ПО КОНСТИТУЦИОННО ДЕЛО № 8/2026 г.

Относно: Искане на Министерския съвет на Република България за установяване на противоконституционност на Решение на Народното събрание от 13 март 2026 г. за предприемане на мерки срещу ценовия шок от високите цени на суровия петрол и природния газ (обн., ДВ, бр. 28 от 20.03.2026 г.)

**УВАЖАЕМА ГОСПОЖО ПРЕДСЕДАТЕЛ,
УВАЖАЕМИ ГОСПОЖИ И ГОСПОДА КОНСТИТУЦИОННИ СЪДИИ,**

На основание чл. 150, ал. 1 във връзка с чл. 149, ал. 1, т. 2 от Конституцията на Република България Министерският съвет на Република България е сезирал Конституционния съд с искане за установяване на противоконституционност на Решение на Народното събрание от 13 март 2026 г. за предприемане на мерки срещу ценовия шок от високите цени на суровия петрол и природния газ, обнародвано в „Държавен вестник“, бр. 28 от 20 март 2026 г. (Решението). На 26.03.2026 г. Конституционният съд (КС) е образувал конституционно дело № 8/2026 г. по искането на Министерския съвет, в което са изложени съображения в подкрепа на твърдени противоречия на Решението с чл. 4, ал. 1, чл. 8, чл. 105, ал. 1, чл. 106 и чл. 114 от Конституцията на Република България (КРБ).

В искането си Министерският съвет представя доводи за противоконституционност поради нарушение на принципите на разделение на властите и на правовата държава. Вносителят излага мотиви и за противоречие с определените в чл. 105, ал. 1 и чл. 106 от

КРБ правомощия на Министерския съвет да ръководи и да осъществява вътрешната и външната политика на страната в съответствие с Конституцията и законите, както и правомощието му да ръководи изпълнението на държавния бюджет. В подкрепа на твърдяната противоконституционност вносителят се позовава на относими решения на КС.

С Определение от 7 април 2026 г. КС е допуснал за разглеждане по същество искането на Министерския съвет за установяване на противоконституционност на посоченото Решение на Народното събрание от 13 март 2026 г. за предприемане на мерки срещу ценовия шок от високите цени на суровия петрол и природния газ. На основание чл. 20а, ал. 1 от Правилника за организацията и дейността на Конституционния съд КС е конституирал министъра на финансите като заинтересована страна по делото.

С оглед предоставената възможност и предвид компетентността на министъра на финансите в определения от КС 30-дневен срок изразявам становище, че искането на Министерския съвет е основателно и обосновано, като излагам подробни съображения в подкрепа конкретно по аргументите в искането за установяване на противоконституционност на оспореното Решение.

Министърът на финансите е вносител на проекта на акт и съпътстващите го материали (включително изложените в искането мотиви) относно приемане на решението на Министерския съвет, с което е одобрено искането за установяване на противоконституционност на оспореното Решение на Народното събрание от 13 март 2026 г.

Считам, че допуснатото за разглеждане по същество искане на вносителя е основателно и изцяло поддържам изложените мотиви за противоконституционност на Решението, като излагам следните съображения:

Според оспореното Решение на Народното събрание (НС) във връзка с рязкото повишаване на цените на суровия петрол и природния газ на международните пазари и произтичащия от това ценови натиск върху икономиката и домакинствата, необходимостта от ограничаване на негативното въздействие върху бизнеса, потребителите и макроикономическата стабилност, необходимостта от гарантиране на енергийната сигурност и стабилността на вътрешния енергиен пазар, Народното събрание с т. 1 и т. 2 възлага на Министерския съвет да предприеме спешни мерки за ограничаване на негативните икономически последици, както и да разработи и приеме програма за подкрепа на предприятията и публичните услуги, засегнати от увеличените разходи за енергийни ресурси със съответно съдържание. С Решението се предвижда подпомагане на най-

уязвимите социални групи от населението с доходи под прага на бедност, подкрепа на най-засегнатите сектори – земеделски производители, ключови публични институции в областта на здравеопазването и образованието, градския транспорт и транспортния сектор. С т. 3 от Решението се създава Фонд „Енергийно подпомагане на предприятията и домакинствата“ (Фонда) към Министерството на финансите. В т. 4 от решението е предвидено средствата по програмата за подпомагане да се администрират и разходват чрез Фонда при условия и по ред, определени от Министерския съвет, а съгласно т. 5 средствата във Фонда се формират от допълнителните приходи в държавния бюджет от данък върху добавената стойност, реализирани вследствие на повишаването на цените на суровия петрол сорт „Брент“ и втечнения природен газ (LNG), като т. 6 съдържа правила за определяне на допълнителните приходи. С т. 7 на Решението Народното събрание възлага на Министерския съвет да определи условията и реда за управление на Фонда. Според предвиденото в т. 8 от Решението Министерският съвет в рамките на своите правомощия може да финансира Фонда от Българската банка за развитие или от други източници.

По силата на чл. 86, ал. 1 от КРБ Народното събрание може да приема решения. Конституцията не съдържа разпоредби относно кръга на въпросите, които могат да бъдат предмет на решения на НС (Решение № 25 от 1998 г. по к. д. № 22/1998). Народното събрание приема решения на основание конституционно възложената му нормотворческа компетентност и по преценка за целесъобразност (Решение № 14 от 2000 г. по к. д. № 12/2000; Решение № 4 от 2002 г. по к. д. № 14/2000; Решение № 10 от 2012 г. по к. д. № 15/2011; Решение № 8 от 2017 г. по к. д. № 1/2017). Те може да имат за предмет широк спектър въпроси. Законодателната власт разполага със значителна дискреция, доколкото не навлиза в компетентността на други държавни органи съобразно принципа на разделение на властите (Решение № 9 от 2018 г. по к. д. № 5/2017).

Правомощието на парламента да приема решения обаче може да бъде осъществявано само в съответствие с конституционните принципи, сред които водещо значение в настоящия случай имат взаимно обвързаните принципи на правовата държава и на разделение на властите, прогласени в чл. 4, ал. 1 и чл. 8 (Решение № 1 от 2014 г. по к. д. № 22/2013).

Оспореното Решение на НС противоречи на принципа, установен в чл. 4, ал. 1 от КРБ, съгласно който Република България е правова държава. Конституционният принцип за правовата държава означава наличието на ред и правила при упражняването на властта. Държавата е правова, когато се управлява според Конституцията и законите.

С посоченото Решение на НС се нарушава принципът на разделение на властите (чл. 8 от КРБ), тъй като законодателят възлага на министъра на финансите да изпълни в определен срок задължения и отговорности, които не произтичат от Закона за публичните финанси (ЗПФ) при неприет закон за държавния бюджет за 2026 година, както и от актове на Министерския съвет, приети в изпълнение на закон.

В мотивите на Решение № 8 от 2022 г. по к. д. № 4/2022 КС приема следното:

„Основният закон в чл. 4, ал. 1 постановява, че Република България е правова държава, която се управлява според Конституцията и законите на страната. Трайно установена в практиката на Конституционния съд е позицията, че принципът за правовата държава детерминира и пряко засяга упражняването на публичната власт от всички държавни органи, включително и от законодателя, при осъществяването на неговата дейност, в т.ч. и с оглед решенията, които взема (Решение № 10 от 2009 г. по к. д. № 12 от 2009 г.). В този смисъл е безспорно, че преценката за съответствие на акт на Народното събрание с принципа на правовата държава не може да бъде ограничена единствено и само до съобразяването му с Конституцията, като се пренебрегне съответствието му с общата законова рамка. Решенията на парламента трябва да бъдат съобразени и с приетите от него закони, защото правова държава означава упражняване на държавна власт на основата на Конституцията и в рамките на закони, които материално и формално ѝ съответстват (Решение № 9 от 2016 г. по к. д. № 8 от 2016 г.). Съдът винаги е поддържал, че законосъобразното осъществяване на държавното управление е важен конституционен принцип, съобразяването с който го прави предвидимо за всички останали правни субекти, а това е важна предпоставка за реализиране на правната сигурност като основен компонент на принципа на правовата държава (Решение № 3 от 2017 г. по к. д. № 11 от 2016 г.).“

Съгласно мотивите на Решение № 15 от 2022 г. на КС по к. д. № 10/2022 *„Конституционният съд многократно се е произнасял относно смисъла и съдържанието на принципа на правовата държава, прогласен в преамбюла и изрично установен в разпоредбата на чл. 4, ал. 1 от Конституцията като елемент от фундамента на установената конституционна система. Съдът следва неотклонно разбирането, че правовата държава и демокрацията са неделимо свързани с принципа на разделение на властите, прогласен в чл. 8 от Конституцията, и с въведените от конституционния законодател присъщи механизми за контрол, взаимно възпиране и взаимодействие и сътрудничество между трите власти (Решение № 7 от 2006 г. по к. д. № 6/2006 и ми. др.).“*

Основополагащо за конституционната демокрация е да се гарантира разумно и съответстващо на принципа на правовата държава съотношение между правомощията на висшите държавни органи („баланс“) и да не се допуска никой от тях да злоупотребява с власт или да властва без овластяване, т.е. произвол (в този смисъл Решение № 6 от 1993 г. по к. д. № 4/1993).“.

В своята практика КС последователно отстоява необходимото и подходящото за осъществяването на възложените държавни функции разграничаване на правомощията на държавните органи. В цитираното по-горе Решение № 15 от 2022 г. по к. д. № 10/2022 КС приема следното: *„Конституционно недопустимо е да се „променя конституционно установеният баланс между властите, като се отнемат правомощия, които Конституцията е възложила на изпълнителната власт. Това е в пряко противоречие с възприетия от Основния закон принцип на разделение на властите (чл. 8 от Конституцията). [...] Изземването от страна на Народното събрание на конституционни функции, които принадлежат на Министерския съвет, е нарушение на принципа на разделение на властите, на принципите на правовата държава и на върховенството на Конституцията“ (Решение № 4 от 2008 г. по к. д. № 4/2008).“.*

Принципът на разделение на властите е определящ за границите на конституционно допустимата намеса на парламента в полето на дейност на другите проявления на властването. В мотивите на Решение № 10 от 2021 г. по к. д. № 8/2021 КС приема следното:

„Според класическата формула за разделението на властите на парламента не се отрежда привилегировано положение спрямо другите власти. Независимо че Народното събрание се избира пряко от народа, поради което се ползва с пълна демократична легитимност, неговите функции и правомощия са конституционно очертани. Конституцията установява, че Народното събрание е национален представителен орган, но също така разделя държавната власт на законодателна, изпълнителна и съдебна (чл. 8 от Конституцията) и не позволява на никой от тях да има надмощие над другите, а изисква те взаимно да се балансират и възпират. Парламентът не може неограничено да се намесва във всяка сфера на управлението.

Самостоятелността на изпълнителната власт се определя от правилата на принципа на разделение на властите, санкционирани от правото. Конституционният статус на изпълнителната власт изключва нейната управленска преценка да бъде блокирана от някоя друга власт, в това число и от законодателната. Изпълнителната власт е също толкова независима и самостоятелна, колкото и законодателната в

рамките на нейните компетенции, поради което Народното събрание не може със свое решение да прегражда пълноценното осъществяване на оперативни управленски функции от страна на Министерски съвет.“, както и че *„изпълнителната власт е самостоятелна област на държавното управление и в ценностен аспект нейната функция е толкова важна за държавността и народа, колкото и на другите власти. Тя е свободна самостоятелно да взема решения, основани на Конституцията и законите и на нейната собствена воля. [...] Следователно от особена важност за върховенството на правото е да се намери необходимият конституционен механизъм, който да позволи на законодателната власт да контролира изпълнителната, без това да води до ограничаване на нейните правомощия и до блокиране на възможностите ѝ за самостоятелни решения.*“.

Дори при констатации и воля за предотвратяване на закононарушение или нецелесъобразно разходване на публични средства, Народното събрание не може да се намесва пряко в упражняването на правомощия на орган на изпълнителната власт, включително като му вмениява или забранява да осъществява определени дейности. То може да упражни политически контрол и да гласува недоверие на Министерския съвет, но не и да препятства пълноценното упражняване от правителството на негови конституционни правомощия по управлението на държавата или на произтичащи от закон правомощия на друг орган на изпълнителната власт. В мотивите на Решение № 15 от 2022 г. по к. д. № 10/2022 КС приема следното: *„Парламентът може с присъщите на политическия контрол способности да изразява одобрение или неодобрение на дейността на изпълнителната власт, но не може да поставя осъществяването на функциите и задачите на изпълнителната власт в зависимост от своя преценка, тъй като това би било в противоречие с принципа на разделение на властите.*“

Конституцията на Република България установява правомощия на Министерския съвет да ръководи и осъществява вътрешната политика на страната, както и правомощие да ръководи изпълнението на държавния бюджет – чл. 105 и чл. 106 от КРБ. Правомощието на Министерския съвет по ръководството на изпълнението на държавния бюджет е управленска дейност във връзка с изпълнението на Закона за събирането на приходи и извършването на разходи през 2026 г. до приемането на Закона за държавния бюджет на Република България за 2026 г., Закона за бюджета на държавното обществено осигуряване за 2026 г. и Закона за бюджета на Националната здравно-осигурителна каса за 2026 г. при спазване на ЗПФ и не може да надхвърля предвиденото, както в съответното законодателство, така и в ЗПФ. Противното би се явило и в противоречие на фискалното

правило на чл. 27, ал. 1 от ЗПФ за целта за бюджетното салдо по консолидираната фискална програма. Законът за публичните финанси не съдържа уредба, която да послужи като правно основание за създаването на фонд с решение на Народното събрание, което води до нарушаване на бюджетното законодателство. Решението на НС налага разход, за който не е спазена конституционната процедура за бюджетна инициатива и лишава правителството от възможността да направи икономически разчети и да гарантира финансовата стабилност на страната. Конституционният съд е изяснил (Решение № 6 от 2001 г. по к. д. № 17/2000; Решение № 2 от 2009 г. по к. д. № 1/2009 и др.), че конституционната разпоредба на чл. 106 не съдържа конкретна правна уредба на правомощията на Министерския съвет във фазата на изпълнение на държавния бюджет, като тази уредба е оставена на законодателя и е осъществена чрез Закона за публичните финанси. Решението на НС представлява недопустима намеса на законодателната власт в оперативната сфера на Министерския съвет и заобикаля конституционно определения ред на регулиране на бюджетната сфера.

С т. 3 от Решението Народното събрание създава Фонд „Енергийно подпомагане на предприятията и домакинствата“ към Министерството на финансите в разрез с основни правила на Закона за публичните финанси, включително фискални правила, установени със закона. Нормата на чл. 2 от ЗПФ въвежда ограничението с друг закон да се създава уредба на материята – предмет на този закон, която се отклонява от принципите и правилата, определени с него. Нормата е императивна по своя характер и обвързва парламента в актовете си да се съобразява с нея до нейната отмяна или промяна. След като е недопустимо със закон да се уреждат бюджетни отношения в отклонение от правилата на ЗПФ, още по-малко е допустимо Народното събрание с решение да се произнася по въпроси от бюджетен характер в разрез с правилата на приетия от него устройствен Закон за публичните финанси.

Логиката на Закона за публичните финанси по принцип не допуска съществуването на извънбюджетни сметки и фондове, какъвто по своите характеристики се явява създаденият с Решението на НС Фонд „Енергийно подпомагане на предприятията и домакинствата“ към Министерството на финансите. В националното законодателство все още има фондове, които нямат статут на бюджетни организации, но за тях на ниво закон са уредени правила за функционирането им, които не допускат съществени отклонения от ЗПФ – в частта на разходите и позволяват спазването на приетите със законите за държавния бюджет основни бюджетни параметри, като салдото по държавния бюджет и др. Публични фондове, които боравят с бюджетни средства, не могат да се учредяват с актове, различни от закон. Създаването на нова институционална структура (фонд) изисква законова рамка, която да определи нейния статут, управление, отговорности и пр. От

бюджетна гледна точка разработването на финансов механизъм на принципа на фондово финансиране е в отклонение от логиката и правилата на ЗПФ и не кореспондира с основни ключови механизми и добри практики при управлението на публичните финанси.

Създаването на Фонд към Министерството на финансите с приходи от данък върху добавената стойност и извършване на разходи извън правилата на устройствения закон и бюджетните параметри на годишните закони за държавния бюджет противоречи на цялостната философия на Закона за публичните финанси и на уредената от него бюджетна рамка, в т.ч. на нормите на чл. 5, чл. 6, чл. 11, ал. 3, чл. 12, чл. 14, ал. 1, чл. 15, чл. 16, ал. 2, чл. 17, ал. 1, чл. 18, чл. 22, ал. 1 и 2, чл. 26, ал. 6 и 10, чл. 43, ал. 1, 2 и 4, правилата относно съставянето, изпълнението и отчитането на държавния бюджет и пр. Създаването на Фонда е в отклонение и от принципите за управление на публичните финанси, определени с чл. 20 от ЗПФ, като принципите на всеобхватност, отчетност и отговорност, адекватност, прозрачност, устойчивост и законосъобразност. Създаването на подобен фонд поставя под съмнение и спазването на установените в закона фискални правила.

Механизмът, предвиден в т. 5 от Решението на НС, за отделяне на бюджетни приходи от данък добавена стойност (ДДС) на база „ценова разлика“ и последващото им пренасочване към Фонда противоречи на разпоредбите на чл. 17, ал. 1 от ЗПФ за нецелевия характер на постъпленията по държавния бюджет. Всички приходи, постъпващи в държавния бюджет, не са целеви, а служат за покриване на разходите на държавните органи и бюджетните системи. Съгласно чл. 17, ал. 1 от ЗПФ постъпленията (включително и приходите от ДДС) не са целеви и служат за покриване на плащанията. В тази връзка не може да се придава целеви характер на част от постъпленията от ДДС, така както е посочено в т. 5 от Решението на НС. Целевият характер на средствата би довел до фрагментация на публичните финанси, чийто резултат би бил неефективно управление на средствата и разходите. Подобно целево пренасочване на приходи от ДДС би създавало риск за фискалната стабилност и е предпоставка за недостиг на средства за финансиране на ключови публични политики. Обособяването на приходоизточници в отделен фонд нито променя техния характер на бюджетни приходи, нито дава възможност за автоматично извършване на допълнителни (неразчетени) разходи от бюджета на фонда, извън разходните лимити утвърдени със Закона за събирането на приходи и извършването на разходи през 2026 г. до приемането на Закона за държавния бюджет на Република България за 2026 г., Закона за бюджета на държавното обществено осигуряване за 2026 г. и Закона за бюджета на Националната здравно-осигурителна каса за 2026 г.

Преразпределителната функция на държавата се състои именно в разпределението на всички приходи, които постъпват, включително от данъка върху добавената стойност, за осигуряване финансирането на всички разходни политики и области в страната. Държавното преразпределение е в основата на концептуалната рамка на съвременната държава на благоденствието и опитите за постигане на по-балансиран стандарт на живот за отделните слоеве на населението. Приетото в т. 5 от Решението на НС противоречи и на чл. 26, ал. 6 и ал. 10 от ЗПФ – преизпълнение на конкретен приход (по смисъла на дефиницията за приход съгласно § 1, т. 29 от ЗПФ) не може да служи като източник за допълнителни разходи. Разпоредбата на чл. 26, ал. 10 от ЗПФ допуска извършването на допълнителни разходи по държавния бюджет, само ако е налице цялостно преизпълнение на всички данъчни приходи по държавния бюджет. Отделно от това, при неприет още закон за бюджета за 2026 г., както и поради това, че все още няма отчетни данни за първо тримесечие на бюджетната година, не може въобще да се говори за каквото и да било преизпълнение на приходи.

Съгласно чл. 114 от КРБ въз основа и в изпълнение на законите Министерският съвет приема постановления, разпореждания и решения. С постановления Министерският съвет приема и правилници и наредби. Възлагането на Министерския съвет с решение на Народното събрание да определя условия и ред за управление на Фонда противоречи на цитираната конституционна норма и на правилата на чл. 75, ал. 2 и 4 и чл. 76, ал. 1 и 2 от Административнопроцесуалния кодекс и на чл. 2 и чл. 6 от Закона за нормативните актове. Разпоредби от решение на Народното събрание не представляват надлежно правно основание, въз основа на което Министерският съвет да може да приеме нормативен административен акт, какъвто по своите характеристики би бил актът по т. 7 от Решението на НС, с който ще се определят условия и ред за управление на Фонда.

В отклонение от закона е и предвиденото в т. 8 от Решението на НС, доколкото взаимоотношенията с Българската банка за развитие, в това число финансирането от банката, може да се осъществяват само и единствено в рамките на предвиденото от Закона за Българската банка за развитие и от други закони. В действащото законодателство не са уредени правомощия на Министерския съвет за финансиране на Фонда от Българската банка за развитие или от други източници.

Не почива на закона и подходът с решение на Народното събрание на министъра на финансите да се възлагат дейности, които са извън нормативно определените сфери на компетентност на този орган, а също и извън негови законоустановени правомощия. Целите

на програмата по т. 2 от Решението, включително посочените в букви „а“ – „д“ на тази точка области за подпомагане (уязвими социални групи от населението, земеделски производители, лечебни заведения, училища и детски ясли и градини, транспортен сектор) не са свързани с провеждани от министъра на финансите политики. Възлагането на неприсъщи на Министерството на финансите функции и задачи, несъобразени с регламентираните въз основа на принципите и правилата на Закона за администрацията и конкретизирани със съответния Устройствен правилник дейности, функции и задачи на Министерството на финансите, представлява пряка намеса в дейността на изпълнителната власт.

Не намира опора в закона и предвиденото в т. 9 от Решението на НС, доколкото функциите на министъра на финансите са определени в чл. 7 от Закона за държавните помощи. Задължение за нотифициране по Закона за държавните помощи има администраторът на съответната мярка. Съгласно чл. 9, ал. 3 от същия закон това би бил съответният министър или друг публичен орган, който е отговорен за разработването и изпълнението на съответната държавна политика в сектора, в който помощта се предоставя. Държавните помощи за земеделските производители, например, законодателят е възложил изрично на министъра на земеделието и храните (Закон за подпомагане на земеделските производители). Предложените в Решението мерки за подпомагане по т. 2 са с различен обхват, различни потенциални администратори и обхващат различни политики, включително социални, секторни, насочени към различен кръг субекти, респективно са възможни различни режими на подпомагане. В тази връзка например подпомагането на уязвими социални групи с доходи под прага на бедност (буква „а“ на т. 2) е насочено към физически лица и не е свързано с изпълнявана икономическа дейност, поради което такава мярка би могла да не представлявала държавна помощ; подпомагането по буква „в“ на т. 2 е извън обхвата на чл. 107 от Договора за функционирането на Европейския съюз и режима на държавните помощи за системата на националното образование под публичен контрол и здравеопазването като солидарна система и пр.

От изложеното е видно, че Решението на Народното събрание съдържа елементи на противоконституционна намеса на законодателната власт в оперативните и бюджетните правомощия на изпълнителната власт, като по този начин се нарушават основни конституционни принципи като принципа на правовата държава, на разделение на властите и баланс между институциите, включително принципа на бюджетната инициатива на Министерския съвет и изпълнително-разпоредителните правомощия на Министерския

съвет в бюджетната сфера. С оспореното Решение законодателната власт изема функции на изпълнителната, превръщайки се в пряк управител и разпоредител с бюджетни ресурси. Законодателят възлага на министъра на финансите да изпълни в определен срок редица задължения и отговорности, които не произтичат от Закона за публичните финанси и Закона за събирането на приходи и извършването на разходи през 2026 г. до приемането на Закона за държавния бюджет на Република България за 2026 г., Закона за бюджета на държавното обществено осигуряване за 2026 г. и Закона за бюджета на Националната здравно-осигурителна каса за 2026 г. Решението на Народното събрание налага императивно извършването на нови допълнителни бюджетни разходи в условията на прилагане на чл. 87 от ЗПФ, регламентиращ допустимите нива на разходи и дълг по държавния бюджет при неприет закон за държавния бюджет за съответната година, като създава нови разходни структури и форми за управление на публичните финанси, извън установените правила и процедури по ЗПФ, което представлява пряка намеса в управлението на държавните активи и във формирането на фискалната политика.

УВАЖАЕМА ГОСПОЖО ПРЕДСЕДАТЕЛ,

УВАЖАЕМИ ГОСПОЖИ И ГОСПОДА КОНСТИТУЦИОННИ СЪДИИ,

Предвид изложеното, моля на основание чл. 149, ал. 1, т. 2 от Конституцията на Република България да постановите решение, с което да уважите като основателно и обосновано искането на Министерския съвет на Република България за установяване на противоконституционност на Решение на Народното събрание от 13 март 2026 г. за предприемане на мерки срещу ценовия шок от високите цени на суровия петрол и природния газ.

За министър:
Заместник-министър *[подпис]*
ЗПФ-393/30.04.2026г.
Заповед за заместване № *[подпис]* МИНИСТЪР:
ГЕОРГИ КЛИСУРСКИ
СЪГЛАСНО ЗПФ-393/30/04.2026.